

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: V. P., zast. JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou se sídlem Májová 606/35, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2025, č. j. 11 A 144/2025-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud v této věci v souladu se svojí ustálenou rozhodovací praxí zamítl kasační stížnost Ministerstva vnitra, které brojilo proti závěru, že se vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné s odkazem na § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „lex Ukrajina“), dopustilo nezákonného zásahu do práv žalobce.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Dne 26. 9. 2025 podal žádost o udělení dočasné ochrany. Žalovaný tuto žádost posoudil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, neboť žalobce již dříve získal dočasnou ochranu v Rumunsku.

[3] V postupu žalovaného spatřoval žalobce nezákonný zásah, proti němuž podal žalobu. Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobci vyhověl. Konstatoval, že postup žalovaného, který vrátil žalobci jeho žádost o udělení dočasné ochrany z důvodu nepřijatelnosti, byl nezákonným zásahem. Žalovanému proto zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci.

[4] Městský soud předně konstatoval, že žalobce nevznnesl námitky, které by přímo zpochybňovaly postup žalovaného podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Žalobní argumentace totiž směřovala proti vrácení žádosti jako nepřijatelné z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Městský soud však dospěl k závěru, že žalobní námitky, byť mířící na jiný rozhodovací důvod, než který žalovaný v projednávané věci uplatnil, byly způsobilé zpochybnit jeho postup v projednávané věci. Žalobce se totiž jasně vymezil proti tomu, že žalovaný shledal jeho žádost nepřijatelnou, protože v minulosti získal dočasnou ochranu v Rumunsku. Toto postačilo, aby se městský soud zabýval zákonností postupu žalovaného podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Okolnost, že žadatel v minulosti získal dočasnou ochranu v jiném členském státě je totiž jednou ze dvou kumulativních podmínek nepřijatelnosti podle tohoto ustanovení.

[5] Městský soud shledal, že předchozí judikaturu NSS (jmenovitě rozsudek ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS) a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, lze vztáhnout i na žádosti vrácené podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Toto nové ustanovení je totiž podle městského soudu pouze propojením původních důvodů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d), doplněných o kumulativní podmínku předchozího oznámení o vyčerpání kapacit podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina.

[6] Dle městského soudu je nadále klíčový žadatelův nárok na přiznání dočasné ochrany na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), pokud splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Městský soud proto přisvědčil žalobci, že mohl dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382. Svědčilo mu tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž mu podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohl uskutečnit.

[7] Dále městský soud rekapituloval správný způsob, jakým měl žalovaný v souladu se zmíněnou předchozí judikaturou NSS postupovat. Podle městského soudu na uvedeném nic nezměnilo ani nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382. Ani z něj totiž neplyne, že by stát mohl vrátit žádost jako nepřijatelnou bez věcného posouzení. Žalobce sice přiznal, že dočasnou ochranu v Rumunsku získal, ale zároveň tvrdil, že podáním posuzované žádosti zanikla. Žalovaný měl proto okolnosti trvání dočasné ochrany blíže zjišťovat a nespokojit se jen s údajem uvedeným v systému *Temporary protection platform*. To by bylo v souladu s judikaturou NSS, která žalovanému ukládá, aby

pokračování

v těchto případech prověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá a poučil žadatele o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech. Případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě či zda žadatel učinil kroky, aby se práv z dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal.

[8] Městský soud uzavřel, že žalobce úspěšně zpochybnil první z podmínek, která musí být podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina splněna, aby žádost mohla být vyhodnocena jako nepřijatelná. I s ohledem na chybějící žalobní argumentaci se proto věcně nezabýval splněním druhé z podmínek, o jejímž naplnění nebylo v této věci sporu. Pouze nad rámec uvedeného dodal, že podle aktuální rozhodovací praxe NSS není zřejmé, proč by oznámení o riziku vyčerpání kapacit mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V ní nejprve upozornil, že by NSS měl zvážit opětovné položení předběžné otázky s tím, že do odpovědi SDEU by měly být všechny případy přerušeny.

[10] K věci samé stěžovatel argumentuje tím, že právo na sekundární pohyb neplyne přímo z textu směrnice o dočasné ochraně. Z toho dovozuje, že nemůže vzniknout ani přímým účinkem směrnice, naopak podle něj prováděcí rozhodnutí 2025/1460 potvrzuje opak.

[11] Dále se vyjadřuje k bodům 4 a 6 preambule prováděcího rozhodnutí 2022/382, které podle něj nevyžadují asistenci orgánů členského státu vůči držiteli dočasné ochrany při zrušení jeho dočasné ochrany v jiném členském státě. Tuto asistenci nevyžaduje ani rozsudek *Krasiliva*. Druhotné pohyby osob, které jsou oprávněny k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, by měly být bez dalšího zamítnuty. Citované body preambule zároveň upřesňují význam dohody členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Podle stěžovatele je stěžejní význam, který dohodě přikládají její účastníci.

[12] Stěžovatel také namítá, že právo stěhování se v rámci EU je určeno pouze občanům Unie a nenáleží příslušníkům třetích zemí, pobývajících, ač oprávněně, na území členského státu. Rada podle stěžovatele nemůže rozšířit obsah práv osob požívajících dočasnou ochranu pouhým prováděcím rozhodnutím. K podpoře tohoto argumentu se odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 19. 12. 2024, *Kaduna*, C-244/24 a C-290/24, dle kterého prováděcí rozhodnutí nemůže být v rozporu s uvedenou směrnicí ani ji měnit. Jeho smyslem je pouze vyjasnit obsah ustanovení směrnice a určit způsoby jejich provádění.

[13] Dále stěžovatel rozporuje výklad NSS, podle kterého je Česká republika navždy vázána společným prohlášením s ostatními státy, ledaže by se s každým individuálně dohodla jinak. Stěžovatel poskytuje jazykový výklad, dle kterého slova „členské státy se dohodly“ jednoznačně dokládají, že jde o sérii jednostranných úkonů. Čl. 11 směrnice o dočasné ochraně podle něj navíc druhotné pohyby neřeší, proto je pro danou situaci irelevantní. Stěžovatel zde též upozorňuje na společné prohlášení České republiky a Německa, které podle něj blíže osvětluje prováděcí rozhodnutí 2022/382. Na výše uvedeném

pak stěžovatel zakládá nesouhlas s napadeným rozsudkem, dle něhož nové body odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2025/1460 nemění závěry judikatury NSS.

[14] Stěžovatel navazuje upozorněním, že u druhotného pohybu nelze hovořit o zranitelném postavení prchající osoby, neboť ta se již pouze z vlastní vůle stěhuje do jiného členského státu. Pro stěhování odkazuje na možnost podání žádosti o pobytové oprávnění přes Generální konzulát České republiky ve Lvově, což lze učinit i dálkovým přístupem. S pomocí přiložených statistických údajů chce stěžovatel dokázat, že většina takových žádostí byla v roce 2024 a v lednu až září 2025 úspěšná. Navíc údajně až 85 % těchto žádostí podávají právě osoby, které pobývají v režimu dočasné ochrany na území jiného členského státu. Stěžovatel uzavírá, že neudělení dočasné ochrany žalobci nutně nevytváří povinnost vrátit se na Ukrajinu a stále mu poskytuje relevantní možnost získat pobytové povolení způsoby, které on sám preferuje.

[15] Dále stěžovatel odkazuje na legislativní proces v souvislosti se změnou zákona, v jejímž rámci došlo k přijetí § 3 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*. Cituje ze zápisu z 55. schůze Výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny dne 27. 5. 2025 a ze stenozáznamu druhého a třetího čtení sněmovního tisku č. 931. Stěžovatel pokládá na základě těchto záznamů za prokázané, že se Poslanecká sněmovna návrhem zabývala řádně a vědomě, že vůle ke schválení změny byla jednotná napříč politickým spektrem a že ani Senát nevyjádřil k návrhu výhrady.

[16] Stěžovatel také uvádí, že situace v oblasti přijímání vysídlených osob se v posledním období dramaticky zhoršuje a že eviduje 100% nárůst žádostí. Podle něj jsou aktuální počty nejvyšší od první vlny v roce 2022.

[17] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel dodává, že je přesvědčen o souladu § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina* s unijním právem. Stěžovatel musel postupovat podle tohoto ustanovení, a nejednal tedy chybně, jestliže posoudil žádost žalobce jako nepřijatelnou. Ve směrnici o dočasné ochraně jakožto minimálním standardu žádné mezery nejsou, v neřešených otázkách mají členské státy prostor pro vlastní úvahu.

[18] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná. Nejprve se však zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek.

[20] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel zároveň musí kasačními námitkami reagovat na argumentaci krajského (zde městského) soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že se nelze ztotožnit s argumentací o irelevanci recitálů prováděcího rozhodnutí 2025/1460 a zároveň odkazovat na judikaturu NSS, která recitál použila, aby dovodila existenci práva sekundárního pohybu osob požívajících dočasné

pokračování

ochrany. Městský soud však v napadeném rozsudku žádný závěr o nepodstatnosti uváděných recitálů v této souvislosti nevyslovil. Tato kasační argumentace tedy nijak nereaguje na rozhodovací důvody napadeného rozsudku a je proto nepřijatelná.

[22] Ohledně zbývajících kasačních námitek soud uvážil následovně. Podle § 5 odst. 1 písm. c), d) a f) lex Ukrajina, ve znění účinném od 3. 9. 2025, tedy od účinnosti zákona č. 314/2025 Sb., je stanoveno, že *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže*

c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

[23] Ustanovení § 3 odst. 3 lex Ukrajina stanoví, že *Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z bromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*

[24] NSS opět připomíná, jak upozornil již v bodě 19 rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, či v bodě 18 rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, že lex Ukrajina i nadále používá nepřesnou terminologii, která může vést k chybnému pochopení problematiky. České právní předpisy totiž převážně používají nepřesné zkratky „poskytnutí“, resp. „udělení“ dočasné ochrany, jako by tento status udělovaly až členské státy. Již operační pokyny Komise však vycházejí z toho, že členské státy pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že žadatelům přiznávají jednotlivá práva spojená s dočasnou ochranou, především právě právo pobytu.

[25] Nejvyšší správní soud vyšel při řešení nynějšího případu z právního názoru, který vyslovil již v rozsudku č. j. 5 Azs 248/2025-18. Tedy, že na důvod vrácení žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) se vztahuje předchozí judikatura NSS týkající se nezákonnosti vrácení žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelné vez jejího věcného projednání.

[26] Jádrem stěžovatelovy argumentace je postaveno nikoli na přímých námitkách proti odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností, nýbrž na opakované polemice s dosavadní judikaturou k věci a obhajobě doplnění § 5 odst. 1 lex Ukrajina o nové písm. f). Stěžovatelův odpor k akceptování ustálené judikatury se projevil právě pozměňovacím návrhem k novele lex Ukrajina, jímž byla vložena zde citovaná ustanovení. NSS se ztotožňuje s kritikou, kterou vůči tomuto postupu vyjádřil již v bodě 19 rozsudku č. j. 5 Azs 248/2025-18.

[27] Stěžovatelova námitka chybějícího práva na sekundární pohyb na základě směrnice o dočasné ochraně pomíjí předchozí judikaturu NSS, která jeho existenci podrobně popsala již v minulosti. Právo na druhotnou volbu státu lze nalézt již v rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, konkrétně v bodech 53 až 70. V bodech 42 až 45 rozsudku NSS ze dne

5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, č. 4638/2024 Sb. NSS, pak můžeme nalézt odůvodnění přímého účinku zákazu stanovení méně příznivých podmínek, než jsou ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně. Pro nyní řešený případ se tak NSS plně odvolává na závěry učiněné ve zmíněných rozsudcích.

[28] Ani stěžovatelova argumentace body 4 a 6 preambule prováděcího rozhodnutí 2025/1460 neobstojí, neboť ani zde nejde o první případ, kdy na stejný argument v obdobné věci NSS reagoval. Například v bodě rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 14: *„Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule [...], tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule.“* V bodě 15 téhož rozsudku lze též nalézt vyjádření ke stěžovatelovým námitkám ohledně nemožnosti rozšíření práv poskytnutých držitelům oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany prováděcím rozhodnutím Rady. Jde-li o posouzení důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, tím se Nejvyšší správní soud dále zabýval v již mnohokrát zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Azs 248/2025-18, a také v rozsudku ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 157/2025-18. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou již dříve uplatněnou argumentaci pouze opakuje, aniž by zohlednil její vypořádání ve výše uvedené judikatuře, Nejvyšší správní soud toliko odkazuje na příslušné pasáže shora vyjmenovaných rozsudků, které jsou stěžovateli známy, a není třeba je tedy znovu opakovat.

[29] V souvislosti se stěžovatelovou argumentací lze v souladu s výše citovanými rozsudky č. j. 5 Azs 248/2025-18 a 6 Azs 157/2025-18 stručně poznamenat, že výkladem *ex post* nelze popřít skutečný obsah rozhodnutí členských států, který je zřejmý z jejich společného prohlášení: *„S cílem podpořit členské státy, které jsou hlavními vstupními místy hromadného přílivu vysídlených osob prchajících před válkou z Ukrajiny, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 4. března 2022, a s cílem prosazovat rovnováhu mezi úsilím všech členských států se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice 2001/55/ES na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s uvedeným prováděcím rozhodnutím Rady a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.“* Z citovaného textu prohlášení jednoznačně vyplývá, že se od něj nelze jednostranně odchýlit. Zároveň je zřejmé, že státy tímto prohlášením aktivovaly napříč celou EU možnost, s níž výslovně počítá poslední věta čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Není podstatné, že se jedná o dohodu mnohostrannou, neboť i na ni lze nahlížet jako na sérii dvoustranných dohod. To potvrzuje rovněž prováděcí rozhodnutí 2022/382 (recitál 15 jeho odůvodnění). Skutečnost, že na vyloučení čl. 11 se nic nezměnilo, pak plyne i z prováděcího rozhodnutí 2025/1460 (recitál 5 odůvodnění), přičemž normativním obsahem tohoto prováděcího rozhodnutí (stejně jako všech předchozích, která následovala po prvotním prováděcím rozhodnutí z roku 2022) je, jak připouští i stěžovatel, jen prodloužení trvání dočasné ochrany o další rok. Výklad obsažený v recitálech odůvodnění nového prováděcího rozhodnutí z roku 2025 pouze upřesňuje, že práva v souvislosti s dočasnou ochranou nemají být čerpána ve dvou státech zároveň. Nevyvrací však možnost jejich čerpání postupně, tedy možnost druhotné volby státu pobytu, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře konstatoval (rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2026, č. j. 7 Azs 244/2025-22, či ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 260/2025-30).

pokračování

[30] I vzhledem k délce válečného konfliktu je pochopitelné, že některé vysídlené osoby mohou mít legitimní zájem přesunout se do jiného členského státu, než kde původně požádaly o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v domnění, že půjde o situaci toliko přechodnou. Nelze bez dalšího dovozovat, že jejich motivací pro pobyt na území ČR není primárně útěk před ozbrojeným konfliktem.

[31] Nad rámec své obvyklé argumentace v typově obdobných řízeních stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nebyl oprávněn žalobcovu žádost mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Prováděcí rozhodnutí Rady ani směrnice o dočasné ochraně totiž nestanoví způsob, jakým má být povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany uděleno či neuděleno. K tomu však opět postačí odkázat na již citovanou a ustálenou judikaturu NSS, která § 5 odst. 1 lex Ukrajina i optikou prováděcího rozhodnutí 2025/1460 v tomto smyslu vykládá bez ohledu na to, že to není jeho výslovným obsahem.

[32] Ke stěžovatelově námitce, že žalobce měl možnost požádat o pobytové oprávnění u Generálního konzulátu České republiky ve Lvově, tj. stěžovatelem preferovaným způsobem, NSS podotýká, že existence různých možností nedává správním orgánům právo vybírat za jednotlivce podle toho, co považují za vhodnější. Tato argumentace tak není relevantní ani obecně, ani ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu. Vzhledem k výše uvedenému není relevantní ani stěžovatelovo poukazování na vysokou úspěšnost žádostí o pobytové oprávnění u uvedeného konzulátu. Zbývá dodat, že městský soud v napadeném rozsudku nevyslovil, že by žalobce neměl žádnou jinou možnost, jak by mohl získat v České republice pobytové oprávnění, nýbrž se zabýval zákonností stěžovatelova postupu při vyřizování žádosti žalobce (shodně viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025-31).

[33] Ke stěžovatelově argumentaci úspěšností legislativního procesu při přijímání nového písmene f) do § 5 odst. 1 lex Ukrajina, NSS podotýká, že městský soud v napadeném rozhodnutí nezpochybnil existenci tohoto ustanovení v právním řádu. Není tak jasné, čeho chce stěžovatel tímto argumentem dosáhnout. Zároveň lze dodat, že ani projednání v příslušných výborech Poslanecké sněmovny a souhlas napříč politickým spektrem nemůže zvrátit skutečnost, že přijatá změna lex Ukrajina je nadále v rozporu s unijním právem. ČR nemůže jednostranně ustoupit od svých závazků, které jí plynou z unijního práva (shodně viz rozsudek č. j. 7 Azs 244/2025-22).

[34] Právě odmítání žádostí o dočasnou ochranu postupem dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina a nyní podle jeho písm. f), které z nich vychází, bez věcného posouzení je klíčovým důvodem kritiky ze strany NSS v jeho již ustálené judikatuře. Za situace, kdy tato judikatura, navazující na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, komplexně vysvětluje důvody nezákonnosti takového postupu a v unijním právu nedošlo od přijetí tohoto rozsudku k takové změně, která by popřela správnost této judikatury, neshledal NSS ani důvod k položení předběžné otázky SDEU.

[35] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že závěry městského soudu jsou správné, a znovu apeluje na stěžovatele, aby začal respektovat konstantní závěry judikatury a ukončil praxi nezákonných zásahů do práv jednotlivců.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který měl ve věci úspěch, náleží vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Ze spisu ale nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti jakékoli náklady vznikly, a tudíž mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2026

Petr Mikeš
předseda senátu